

Ο Αλέξανδρος Αρδαβάνης γεννήθηκε στην Αθήνα με καταγωγή από την Κεφαλονιά. Είναι ιατρός ογκολόγος.

Ποιητικές συλλογές

Στο νοητό σύνορο των 160, Ίκαρος 2001

Ως Πρόσχημα Καταλαλιάς, Μεταίχμιο 2003

Ασφυκτιονία, Αλεξάνδρεια 2005

Μην ψάξεις νήμα και ειρμό, Αλεξάνδρεια 2007

ΕΝΑΡΞΗ ΑΠΕΜΠΛΟΚΗΣ

Πρώτο χάραμα στη Λάσση. Στην ανατολική βεράντα.

Η ροδοδάχτυλη ξεμακραίνει από τη μεριά του λόφου. Όπως πάντα, φεύγει αγκαλιά με τον Αυγερινό.

Η πρώτη νύχτα όπως την είχα προβλέψει.

Ακινησία.

Ο αφανής μαέστρος με ένα απότομο κατέβασμα των υψωμένων χεριών επιβάλλει τη σίγαση σειστρων και κροτάλων□

την είσοδο στη σκηνή των αυλητών γρύλων.

Για λόγους κερκάδιας συμμόρφωσης, στις εναλλαγές Φωτός και Σκοτίας υπακούουν έως και οι άνθρωποι,

αυτά τα παραναλώματα του Φυσικού.

Απειθαρχούν μόνο στα μπαρ, στην Πόλη που κάθε νύχτα μετράει το «διάφορο»...

Ξανά ο Λυκιαρδόπουλος, Κεφαλονιά, πατριδα τριαντάφυλλο /στα χοντροδάχτυλα του κέρδους.

Το χάραμα την αγαπώ τη Λάσση.

Στο τραπεζάκι στη βεράντα όλα συνηχούν αρμονικά.

Γύρω μου τα πεύκα, οι ευκάλυπτοι και τα καβάκια – τα φύτεψα με την «πλάνη αθανασίας» μέσα από τα δέντρα «μου».

Η νυχτερινή υγρασία έχει νοτίσει τα πάντα αφού ξεδίψασε το χώμα.

Οι πρωινοί θηρευτές στήνουν τα δίχτυα τους, οι γάτες τριγουρίζουν πεινασμένες την ώρα που ο καστράτος μου θα πηγαίνει στο πιατάκι του

με την σίγουρη τροφή.

Ο ήλιος σε λίγο θα χαράξει πίσω από τον ίδιο λόφο.

Το φέρι περνά μέσα στον κόλπο, το μαντεύω από το γουργουρητό του πίσω από τα πεύκα, στην ίδια πορεία εικοσιπέντε τόσα χρόνια.

Άρχισα ήδη να υπακούω στην εναλλαγή κάματος και ανάπαυσης.

Λύνονται οι μυς και τα χέρια ακουμπούν απαλότερα τα πλήκτρα □ όχι, δεν έμαθα κανένα μουσικό όργανο

- το λάπτοπ υπακούει απρόθυμα, η μπαταρία του εξαντλείται.

Γράφω αργά στην παροδική γαλήνη -όχι σε χαρτί όχι με στυλό, έχουμε από χρόνια χωρίσει □ γράφοντας με πρόφτασε ο ήλιος.

Πρέπει να γυρίσω, πού δεν ξέρω, το άγριο φως δε μου πάει □ το μεταίχμιο φως, αυγή και δείλι νανουρίζει τους αόριστους φόβους μου.

Μόνο στα περάσματα κινδύνου, παγιδεύοντας ή παγιδευόμενος,

αυτοκυριαρχούμαι και υπάρχω.

Φεύγω ασθμαίνοντας, η μικρή κοντινή πόλη με ρουφάει.

Ν' ανακατευτώ στην αγορά με τις φωνές, τις βλαστήμιες.

Να μυρίσω τη γλυκερή μπόχα φρούτων και λαχανικών ανακατεμένων με αλλαντικά και άρωμα ζεστού ψωμιού.

Να κοντοσταθώ να χαζέψω τη διάφανη κουτοπονηριά των εμπόρων.

Ό,τι βρομάει κάματο ζωής χωρίς περιπλανήσεις.

Λαχτάρησα τόσες ώρες στην ερημιά.

Ήλιε, καλημέρα...

Αλέξανδρος Αρδαβάνης – πεζοποίημα από την συλλογή “έκκεντρα” Γκοβόστης 2012

Έργο: Rolland Shtembari
